

ת"פ 7472/09/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 7472-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל
בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה	יחידת תביעות שלוחת רחובות/נתניה ע"י ב"כ עוה"ד נגד
הנאשם	פלוני ע"י ב"כ עוה"ד קריטי

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בן זוג, לפי סעיפים 380 + 382(ג) לחוק העונשין.

2. בין הצדדים לא התגבשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיוטל על הנאשם וכל צד טען כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.

עובדות כתב האישום

3. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג פרודים.

4. ביום 9.7.2021 בשעה 23:00 לערך, שוחחו הנאשם והמתלוננת בטלפון ובין השניים התגלע ויכוח על רקע הימצאות המתלוננת בקיבוץ פלמחים (להלן: הקיבוץ). באותן הנסיבות איים עליה הנאשם באומרו: "עם מי את הולכת, אני ארצח אותך, עם מי את הולכת אני ארצח אותו ואותך...איפה את אל תדליקי אותי, פלוני אני נשבע לך שאני אעשה לך בלגאן שאת בחיים שלך לא היית, אני ארצח את הבן שרמוטה הזה, הבנתי אותך איפה את אני ארצח את כולכם...אני יורה בו...אל תדליקי אותי אני אפגע במשפחה שלך...את מתה".

5. סמוך לאחר מכן פגש הנאשם במתלוננת ליד בית העלמין בקיבוץ. בהמשך היכה הנאשם את המתלוננת בצווארה, והפילה ארצה. הנאשם המשיך להכות את המתלוננת בכל גופה בעודה שרועה על הרצפה, לרבות במכת אגרוף בגבה השמאלית בפניה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלוננת מכאוב וכן נוצרו נפיחויות בכתפה, חבלות בפניה ובידיה ושטף דם במצח שמאל.

ראיות הגנה

6. אביו של הנאשם העיד על אופיו הטוב של בנו. הנאשם הוא אדם רציני המנהל עסק, אב למופת, המגדל קטינה ביחד עם גרושתו. לדבריו, הנאשם מעולם לא נחשף לאלימות כלפי אישה והוא מעולם לא הרים ידו על אישה. האב העיד כי מתקשה להבין כיצד הורשע הנאשם בפלילים. כלשונו: "איך הגעתם לזה שהוא תקף אותה". כן טען האב

עמוד 1

כי הנאשם ביקש לנתק קשר עם המתלוננת לאחר שגילה פרטים מעבר וכתגובה, נקטה כלפיו באלימות.

טיעוני הצדדים לעונש

7. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם זכותה של המתלוננת לשלמות גופה, בריאותה ושלוות נפשה. בסקירת נסיבות ביצוע העבירות הפנתה המאשימה לעיקרי הכרעת הדין וביקשה לראות חומרה ייתרה במעשים האלימים שהופנו כלפי בת זוג לשעבר, על רקע תחושות קנאה. בתוך כך נטען כי לא זו בלבד שהנאשם השמיע איומים קשים וחמורים, אלא פעל לממש אותם בתקיפה ברוטלית של המתלוננת, גרם חבלותיה והותיר אותה לבדה מבלי להגיש לה עזרה. כן עמדה המאשימה על פוטנציאל הנזק הרב שנמנע הודות עוברת אורח שנחלצה לעזרת המתלוננת. אליבא המאשימה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה. על כן ומשום הצורך למגר את תופעת האלימות נגד נשים ולצורך הרתעת היחיד והרבים, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה בין 14 ועד 28 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.

8. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם. המאשימה זקפה לזכות הנאשם את גילו, העדר הרשעות קודמות ונסיבותיו האישיות. לחובתו זקפה את עמדותיו הנוקשות של הנאשם וחוסר התובנה לחומרת המעשים. אלו בצירוף מאפייני העבירות מלמדים לטעם המאשימה על מסוכנות ועל כך שיש להרחיק את הנאשם מן החברה ולתקופה ארוכה. המאשימה הזכירה כי הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום, ולכן אינו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה ומביע חרטה על מעשיו.

9. מטעמים אלו, העונש הראוי לנאשם, כך לדברי המאשימה, הוא עונש מאסר בפועל שלא יפחת מ-16 חודשים, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננות. המאשימה תמכה עמדתה בפסיקה.

10. ההגנה טענה כי המתחם אליו עותרת המאשימה מחמיר יתר על המידה ואינו משקף את מדיניות הענישה הנהוגה. בסקירת הנסיבות, נטען כי נפלו שגיאות רבות בהכרעת הדין. בתוך כך התמקד הטיעון במעשיה של המתלוננת אשר הובילו את הנאשם להתנהג כפי שהתנהג. כן נטען כי החלטת המאשימה שלא להעמיד את המתלוננת לדין בגין מעשיה, מהווה אכיפה בררנית המצדיקה הקלה והתחשבות בגזירת הדין. אליבא ההגנה יש לקבוע את מתחם הענישה בין מאסר מותנה ועד 18 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים.

11. באשר לקביעת העונש בגדי המתחם, בא כוח הנאשם עמד על הזכות לנהל משפט וביקש שלא לזקוף לחובתו של הנאשם את שמיעת הראיות, לבטח שלא יהיה בכך להחמיר, כבקשתה של המאשימה, את עונשו. עוד בטיעונו עמד על הנסיבות המצדיקות, לטעמו, הקלה בעונש ובהן מנה את גילו של הנאשם, אב שמקיים משמורת משותפת לקטינה צעירה, נעדר הרשעות קודמות, והיותו של הנאשם איש עבודה האמון על פרנסתם של רבים (לא הוצגו אסמכתאות).

12. מטעמים אלו, העונש הראוי לנאשם, כך לדברי בא כוחו, הוא עונש הרתעתי צופה פני עתיד. לחלופין ורק אם בית המשפט חלילה יסבור כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר, הרי שיש לקבוע כי זה ירוצה בדרך של עבודות שירות. גם ההגנה תמכה עמדתה בפסיקה.

13. הנאשם בדברו האחרון אמר את הדברים הבאים: "קִיבְלִתִּי עֹנֵשׁ עַל עֲצָמֵי בְרֵמֹת שֶׁאִם אֲדָם יִרְבִּץ לִי עֲכָשָׁיו אֲנִי אֲבָרַח. אֲנִי רָק עֹבֵד מֵהַבּוֹקֵר עַד הָעֶרֶב, לֹא נִמְצָא בְּמִקְוֹמוֹת שֶׁל הַמּוֹלָה. לֹא שׁוֹתָה אֶלְכוּהוֹל מִשְׁנֵה שְׁנַתִּים מֵאִזְ הַמִּקְרָה. פְּעָמִים בּוֹדְדוֹת כּוֹס בִּירָה שְׁתִּיתִי. אֲנִי חוֹלָה קוֹלִיטִיס וְקָרוֹהֵן. אֲנִי לֹא הִרְמַתִּי עֲלֵיהּ יָד אֲנִי יִכּוֹל לְהִישָׁבֵעַ...אֲנִי לֹא קָשׁוֹר לְדַבְרִים הָאֵלֶּה, זֶה לֹא הִסְגַּנּוֹן שְׁלִי, אֲנִי לֹא מְרִים יָד עַל בַּחֹרָה, אֵין דָּבָר כְּזֶה אֲצַלְנוּ, כִּךְ חוֹנַכְתִּי. לֹא יִהְיֶה דָּבָר כְּזֶה. בְּאֵמֶת בְּאֵמֶת שְׁדִיבְרַתִּי הוֹצִיאֹ אֶת זֶה מִמֶּנִּי בְּכָל הַכַּח, הוֹצֵאתִי מִיָּלִים מִגְעִילוֹת וְאִי שְׁפִיּוֹת שֶׁאֲנִי לֹא מֵאֲמִין, כֹּאשֶׁר אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַשִּׁיחָה אֲנִי לֹא מֵאֲמִין. בּוֹיֶשְׁתִּי וְנִעְצַרְתִּי. זֶה בְּאֵמֶת, מִסְבִּיבִי הִילְדָה שְׁלִי לֹא אֲשַׁמָּה, אֲמֵא שְׁלִי חוֹלָה בְּבֵית שְׁלוֹשָׁה יָמִים לֹא יוֹצֵאת מֵהַבֵּית עִם מִיגְרָנוֹת בְּגִלְל הַמְצָב הַזֶּה. לִילְדָה יֵשׁ בְּעִיּוֹת רִגְשִׁיּוֹת צְרִיכָה אוֹתִי קָרוֹב אֵלֶיהָ. הִילְדָה בֶּת 8, גְּרָה ב... יֵשׁ לָהּ בְּעִיּוֹת רִגְשִׁיּוֹת. לֹא בְּדִיּוֹק בְּעִיּוֹת רִגְשִׁיּוֹת, כֹּאשֶׁר בִּימ"שׁ מִבְּקֶשׁ מִמֶּנִּי לְהַבְהִיר אִיזָה בְּעִיּוֹת רִגְשִׁיּוֹת, אֲנִי אוֹמֵר שֶׁלֹּא בְּדִיּוֹק בְּעִיּוֹת רִגְשִׁיּוֹת, הִיא מְטוֹפֶלֶת כְּרָגַע בְּמִקּוֹם בְּגִלְל חֶשֶׁד לְבְּעִיּוֹת רִגְשִׁיּוֹת, מְטוֹפֶלֶת כְּרָגַע. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִיפֹה מְטוֹפֶלֶת, אֲנִי יִכּוֹל לְשֹׂאוֹל אֶת אֲמֵא שְׁלָה, הַתְּחַלְנוּ בְּזֶה עֲכָשָׁיו. אֲמַרְתִּי לְאֲמֵא שְׁלָה שֶׁאֲשַׁלֵּם כָּל מָה שְׁצָרִיךְ, מְשַׁלֵּם מְזוֹנוֹת. מְעַסִּיק עוֹבְדִים. אֲנִי מְשַׁלֵּם מְזוֹנוֹת 1,886 ₪ אֲבָל אֲנִי קוֹנֵה לִילְדָה הַכָּל, בְּגָדִים וְכָל מָה שְׁצָרִיכָה מִסְבִּיב. אִם יֵשׁ לָהּ מִשְׁהוּ יָקָר אֲנִי מְשַׁלֵּם. הִיא רִצְתָה בְּקִיץ יוֹרוֹדִיסְנִי, אֲנִי רוֹאֵה שְׁזֶה לֹא יָקָרָה. בְּקִיץ אֲנִי הוֹלְכִים עִם הַחֲבָרִים לְבֵית מְלוֹן, יֵשׁ בֵּינֵנוּ קֶשֶׁר טוֹב. הִילְדָה בְּכִיתָה ג' עֲכָשָׁיו. אֲנִי גַם בְּקֶשֶׁר עִם הַמּוֹרָה שְׁלָה י'. הִילְדָה בְּהַתְּעַמְלוֹת אוֹמְנוֹתִית וְעֲכָשָׁיו אֲנִי רוֹצֵה לְהַכְנִיס אוֹתָהּ לְחוֹג שְׁחִיָּה. אֲמַרָה שְׁרוּצָה מְדַעִים. הִיא מְחוֹנְנֶת. מְקַבֶּלֶת הַכָּל מֵאֵהָ. אֲנִי יוֹשֵׁב אֵיתָהּ עַל שִׁיעוּרִים, הַשְּׁבֹעַ יִשְׁבְּתִי עַל עֲבוֹדָה בְּתֵנֶךְ כָּל הָעֶרְבִים שְׁלִי אֵיתָהּ. אֲנִי לֹא אֲדָם, אֲנִי מוֹכֵן מָה שְׁתִּגִּידוּ לִי אֲנִי אֵעֲשֶׂה. אֵין לִי בְּעִיָּה שְׁתִּיקָחוּ אוֹתִי לְבְּדִיקָה פְּסִיכּוֹלוֹג, מָה שֶׁאַתֶּם רוֹצִים, גּוֹף מְקַצוֹעִי שִׁיֵּשֵׁב אֵיתִי אַחַד עַל אַחַד, שִׁיבִין שֶׁאֲנִי לֹא אֲדָם אֵלִים בְּכָלֵל. אֲנִי עוֹבֵד וּמְתַמּוֹדֵד עִם אֲנָשִׁים בְּעֵלֵי מְסַגְרַת מֵאֵד קֶשֶׁה וְאֲנִי מְרַגֵּעַ אוֹתָם. אֲנִי עוֹבֵד מֵהַבּוֹקֵר עַד הָעֶרֶב מִשֶּׁשׁ בְּבוֹקֵר עַד 10 בְּלִילָה. הַכָּל מִסְבִּיב לִילְדָה. מֵאִזְ הַמִּקְרָה אֲנִי הוֹסַפְתִּי עוֹבְדִים לְעֲבוֹדָה, נִכְנַסְתִּי לְחַבְרָה בְּע"מ, מִפְּחָד לְהִיכַנס לְקֶשֶׁר זוּגִי. אֲנִי יִכּוֹל לְהַבְטִיחַ לָכֶם מָה שְׁתִּרְצוּ. הַבְּטַחְתִּי א'.ג', הַבְּטַחְתִּי לוֹ שֶׁאֲנִי לֹא אֵהִיָּה בְּקֶשֶׁר עִם הַמְּתַלּוֹנְנֶת. נִיתְקַתִּי אֵיתָהּ אֶת הַקֶּשֶׁר מֵאִזְ עַד הַיּוֹם. הַיּוֹם בְּקֶמְרָה שְׁלַחְתִּי לָהּ הוֹדְעָה אִם יִכּוֹלָה לְבוֹא לְהַעִיד לֹא עֵנְתָהּ לִי לְהוֹדְעָה. חוּץ מִזֶּה אֵין לִי שׁוֹם קֶשֶׁר אֵלֶיהָ כְּבָר, הַחֲלַטְתִּי שֶׁאֲנִי בְּאֵמֶת גַּם לֹא רוֹצֵה אֶת הַקֶּשֶׁר הַזֶּה. מֵאֵד מְסוֹכֵן וּמְסוֹכֵן אוֹתִי. אֶת הַהוֹרִים שְׁלִי וְאֶת הַבְּרִיאוֹת שֶׁל אֵימִי שְׁחוּלָה בְּגִלְלִי. אֲנִי בְּאֵמֶת בְּאֵמֶת שְׁכֵאִילוֹ תִּיקָחוּ אוֹתִי, אֵין לְקוֹחַ שֶׁהַתּוֹכַחְתִּי אֵיתוֹ אֵין לִי שׁוֹם דָּבָר, לֹא וִיכּוּחִים לֹא שׁוֹם דָּבָר".

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

14. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה ותוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

15. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותה של המתלוננת לכבוד, להגנה על חייה ושלמות גופה וזכותה לשלוות נפש ותחושת ביטחון. אלימות במשפחה היא בעיה חברתית אקוטית ובעלת פנים רבות, היא חוצה מגדרים, מעמדות ופוגעת ללא הבדל בשכבות שונות באוכלוסייה. תופעה זו הפכה להיות חזון נפרץ במחוזותינו והיא גובה מחיר כבד מקורבנות העבירה, ועל כך נכתב כבר רבות. תפקידו של בית המשפט במאבק בתופעה זו הוא בהטלת עונשים מרתיעים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה.

16. ראו רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021) בו נקבע:

"כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף (ראו והשוו רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.2019))."

17. כן ראו ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל (31.1.2019):

"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאלימות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוגן וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת."

מדיניות הענישה הנוהגת

18. בטרם נדון בפרטי המקרה הקונקרטי, תוצג פסיקה שיש בה ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלימות במשפחה וזאת ככלי עזר ושיקול בקביעת מתחם העונש הראוי. בעבירות מסוג זה, אפשר למצוא מנעד של עונשים החל ממאסרים מותנים ועד מאסרים בפועל והדבר תלוי כמובן בנסיבות המעשה והעושה. חלק מהמקרים שיובאו להלן חמורים בהרבה מעניינו של הנאשם וחלקם פחות. הדבר כמובן נלקח בחשבון ובהתאם מבוצעות ההתאמות הנדרשות. חרף חוסר הזהות בין המקרים אפשר להבחין כי על רקע התגברות מעשי האלימות נגד נשים והמחיר הכבד שמשלמות נפגעות העבירה, ניכרת מגמת החמרה ברורה בענישה, גם כאשר מדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי.

19. רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.2.2016) - המבקש הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם בת זוג, היזק לרכוש במזיד ואיומים. המבקש הגיע לביתה של המתלוננת ניפץ את מכשיר הטלפון שלה על קיר הבית, הכה בפניה ומשך בשערה. לאחר מכן הוסיף להכות בפניה ובראשה וגרם נזק לדלת הבית. מתחם הענישה נקבע 12-36 חודשים. על המבקש נגזר עונש מאסר בן 24 חודשים לצד רכיבי ענישה נוספים. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המבקש והעמיד את עונש המאסר על 18 חודשים שכן לא היה מקום לזקוף לחובת המבקש את הפרת תנאי שחרור.

20. רע"פ 3463/15 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2015) - נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש נעדר עבר פלילי אשר הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בתקיפה סתם בת זוג ובהיזק לרכוש במזיד. המבקש תקף את בת זוגו בכך שסטר לה וגרם לה לשטף דם בסמוך לעינה ולפצע מדמם בשפתיה. בנוסף, במקרה קודם היכה בה באמצעות חגורה. מתחם ענישה נקבע בין 8 ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט לא קיבל את המלצת שירות המבחן שכן המבקש לא החל בהליך טיפולי שיש בו להצביע על סיכויי שיקום. לבסוף נגזר על המבקש עונש מאסר בן 10 חודשים ורכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה תוך שנקבע כי בית משפט השלום עשה חסד עת חפף את מתחמי הענישה.

21. עפ"ג 22674-12-19 אבו סלימאן נ' מדינת ישראל (25.2.2020) - המערער הורשע בעבירה של תקיפה

סתם, בית משפט השלום עמד על עברו הפלילי של הנאשם, על היעדר תסקיר או אופק שיקומי וכן על כך שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר. נגזר על הנאשם עונש מאסר בן 11 חודשים לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעורו נדחה.

22. עפ"ג 24733-06-19 בדיר נ' מדינת ישראל (11.11.2019) - המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת בת זוגו הגורמת חבלה של ממש. הוא הכה אותה מספר פעמים לנגד עיני בתם הקטינה, וכשניסתה להתרחק ממנו הלך בעקבותיה והכה בראשה, אחז בזרועותיה, השכיבה על הרצפה והכה בראשה ובגופה, משך בשערה והכה אותה בפניה. נקבע מתחם ענישה 12-24 חודשי מאסר, ולאור הליך טיפולי ממושך שעבר המבקש והמלצה חיובית של שירות המבחן וגזר את עונשו למאסר בן 10 חודשים. ערעורו נדחה.

23. אשר לעבירת האיומים. בחינת הפסיקה מלמדת כי מעבר למיהות המאיים והמאויים, ישנה חשיבות לשאלה האם נלווה למעשה האיום אקט פיזי או שימוש באמצעי לצורך העצמת האיומים. אין דין איומים שהושמעו בטלפון כדין איומים שהושמעו פנים אל פנים או בנוכחותם של אחרים, ואין דין איום חד פעמי כדין רצף של איומים. עפ"ג 42238-08-20 קטייב נ' מדינת ישראל (13.12.2020); עפ"ג 33513-01-15 מדינת ישראל נ' קובלדין (21.4.2015); תפ 11063-02-22 מדינת ישראל נ' אסמלין (22.11.2022); ת"פ 55811-05-19 מדינת ישראל נ' שבתאייב (22.12.2021); ת"פ 38312-08-18 מדינת ישראל נ' ורון (24.2.2020); ת"פ 28482-05-20 מדינת ישראל נ' לוי (4.8.2020); ת"פ 41124-11-17 מדינת ישראל נ' גאזלה (12.7.2020); ת"פ 21260-07-18 מדינת ישראל נ' אלבז (1.7.2020); ת"פ 68426-07-18 מדינת ישראל נ' ברכה (19.10.2020); ת"פ 35111-02-19 מדינת ישראל נ' לזר (19.12.2019); ת"פ 71925-07-19 מדינת ישראל נ' עלייב (19.12.2019); ת"פ 51327-01-19 מדינת ישראל נ' איס (15.5.2019); ת"פ 63905-06-17 מדינת ישראל נ' יאגני (17.12.2019); ת"פ 15093-08-17 מדינת ישראל נ' מילשטיין (2.5.2019); ת"פ 49629-11-18 מדינת ישראל נ' קרחנוב (5.3.2019); ת"פ 25151-07-17 מדינת ישראל נ' פלוני (12.9.2018); ת"פ 25151-07-17 מדינת ישראל נ' גאולה (12.9.2018).

24. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה המקובלת, אוסיף כי הצדדים הפנו למקרים רבים נוספים אך לא מצאתי כי הם דומים באופן מובהק למקרה שלפניי. על מנת שלא להלאות אומר בתמצית כי מדובר במקרים עם דרגות חומרה שונות ורובם עוסקים בנאשמים שלקחו אחריות על מעשיהם או עברו הליך שיקומי. כל אלו, שלא כמו בעניינינו.

25. פסקי הדין אליהם הפנו הצדדים מלמדים ביתר שאת על המנעד הרחב בענישה כמו גם וההחמרה בענישה בעבירות אלימות במשפחה, גם כשמדובר בנאשמים נעדרי הרשעות קודמות. מכל מקום, יש לזכור כי בסופו של דבר מדיניות הענישה הנוהגת היא פרמטר אחד בלבד ממכלול שיקולים שבית המשפט שוקל בבואו לקבוע את גבולות מתחם העונש ההולם.

בחינת העבירה ונסיבותיה

26. בהכרעת הדין פורטו בהרחבה הרקע והנסיבות עליו נסוב כתב האישום, וכן הראיות והנימוקים אשר היוו את הבסיס להרשעת הנאשם. מפאת חשיבותם של הדברים לקביעת המתחם ובהמשך לגזירת הדין, ארחיב מעבר למקובל. נזכיר כי לצורך קביעת המתחם בית המשפט נדרש לנסיבות המקרה בכללותן, כפי שהוכחו בפניו, ואינו מוגבל לעובדות כתב האישום כפי שנהוג כאשר ניתנת הודאת נאשם מבלי שנשמעו ראיות (סעיף 40(א) לחוק העונשין).

27. הנאשם פגע בבת זוגו לשעבר, בזכותה היסודית והטבעית לכבוד, לשלמות גופה, ולביטחונה. עסקין בעוד אירוע של אלימות נגד נשים שלמרבה המזל לא הסתיים באסון.

28. תחילת האירוע בהגעתה של המתלוננת למקום בו היה מצוי הנאשם עם חבריו, בהפתעה וללא הזמנה. מעשה זה העלה את חמתו של הנאשם. את כעסו הביע הן במילים והן במעשים. בעודו מחפש אחר המתלוננת ניהלו השניים שיחת טלפון נוקבת. הנאשם דרש לדעת היכן היא נמצאת תוך שהוא מרים קולו, משמיע באוזניה אמירות מאיימות, ומשתמש בלשון בוטה ומכוערת. לא זו בלבד שהנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בגופה ובבריאותה, הוא איים על מי שחשב שנמצא בחברתה וכן איים בפגיעה בבני משפחתה ובקרובים לליבה.

29. לא ראיתי טעם לחזור ולפרט את שלל ההתבטאויות המכוערות והאיומים שהשמיע הנאשם, אפנה לדוגמה לסעיפים 35-39, 81, 101-103 להכרעת הדין. המאשימה הקלה עם הנאשם בניסוח עובדות כתב האישום והמלל חמור בהרבה. האיומים שהשמיע הנאשם הם מסוג האיומים שהיו מטילים פחד בליבו של כל אדם, במיוחד שכל ניסיון להרגיע את הנאשם, נכשל. המתלוננת הצהירה על אהבתה הרבה לנאשם, הפגינה דאגה לשלומה, ואולם זעמו של הנאשם לא שקט, והוא לא חדל מלאיים עליה ולהשתמש בשפת רחוב גסה. אז ובתגובה לאיומים השיבה המתלוננת בדברי איום. וזאת במטרה להציב לנאשם גבול ולהבהיר כי התנהגותו פוגענית וחורגת מהמקובל. גם אחרי דבריה המרגיעים של המתלוננת והאיומים שהשמיע, לא פסק הנאשם לאיים.

30. מייד בסמוך ולאחר מכן, במהלך הפגישה עם המתלוננת, הוציא הנאשם, אדם חסון הנמצא בעשור השלישי בחייו, אדם שכוחו במותניו, מהכוח אל הפועל את איומיו. תוך ניצול פערי הכוחות, הפיל את המתלוננת החלשה ממנו מבחינה פיזית. הנאשם לא הסתפק במעשה זה, ובעוד המתלוננת שרועה על הקרקע, נעדרת יכולת להתגונן מפניו, כילה בה את זעמו, היכה אותה בכל חלקי גופה ועזב את המקום.

31. הנאשם הוסיף חטא על פשע, בעת שהפקיר את המתלוננת, במקום מבודד, יחפה, מבולבלת, כואבת ודואבת. הנאשם לא הושיט לה עזרה רפואית והוא לא טרח להתקשר להזעיק לה עזרה כזו, אפילו לא בשיחה אנונימית. באדישות מוחלטת לבריאותה ולשלומה, ובניסיון להתחמק מלתת את הדין על מעשיו, שם הנאשם פעמיו לכיוון היציאה מהקיבוץ עד לעיכוב הרכב בידי המשטרה.

32. אין צורך לדמיין את הסיטואציה הטראומטית ותחושות הפחד והאימה שאחזו במתלוננת. אלו תועדו במצלמת הגוף של השוטר והוצגו במשפט, להם מצטרפת עדותה של ג' אשר הבחינה במתלוננת שרועה על הכביש והציעה לה עזרה. המתלוננת לא הייתה מסוגלת לעמוד על רגליה, רעדה מפחד ומיררה בכי. מעוצמת הכוח שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת נגרמו לה חבלות, היא סבלה כאבים עזים, נפיחויות בעיקר בכתפיים והיא חששה שכתפיה נשברו. בהמשך הובהלה המתלוננת לבית החולים באמבולנס (ראו לדוגמה סעיפים 45-47, 62, 67-68 להכרעת הדין ת/8; ת/9).

33. הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם מהתקיפה הוא רב, הן משום הפגיעה באזורים נרחבים בגוף לרבות הפנים והן משום שהנאשם עזב את המקום מבלי להזעיק עזרה רפואית. למרבה המזל, עוברת אורח מצאה את המתלוננת והגישה לה עזרה. לא זו אף זו, הפגיעה אינה מתמצת במישור הפיזי, אלא בתחושת הביטחון והמוגנות. הנזק אינו נמחה בקלות.

34. ההגנה מיקדה את הטיעון בהתנהגותה של המתלוננת ובמעשיה. מדובר בהמשך ישיר של הכפירה שמסר הנאשם ובהתעלם מממצאי הכרעת הדין. נחזור ונדגיש. מערכת היחסים בין השניים הייתה מורכבת ואמוציונלית. ביום המקרה, אכן הגיעה המתלוננת לפגוש בנאשם, במפתיע וללא הזמנה. המעשה גרם לנאשם חוסר נוחות. אולם, ספק רב אם מעשה זה של המתלוננת בנסיבות העניין מהווה עבירה פלילית. כך או אחרת, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, המעשים בוצעו על רקע החשד שקונן בליבו של הנאשם לפיו המתלוננת מקיימת קשר אינטימי עם אחר והוא התקשה לשלוט בהתקף הקנאה.

35. גם העובדה כי הנאשם נחבל באירוע (שריטות בצוואר) בהם כדי לשנות את התמונה. הנאשם בהתנהגותו יצר וגרם לתוצאות המעשים, הוא הפעיל כוח כלפי המתלוננת שנאלצה להגן על גופה מפני סכנה מוחשית. כל מעשייה הם סבירים, מידתיים, וחלק מזכותה להגן על שלומה ובטחונה. מכל מקום, המתלוננת אינה עומדת לדין ואף לא נפל כל פגם בהחלטת המאשימה שלא להעמידה לדין. אין המדובר בהבחנה בין שווים אלא בין שונים.

36. בעת ביצוע העבירות היה נתון הנאשם תחת השפעת אלכוהול אך לא בדרגת שכרות. לנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו והייתה לו אפשרות להתמודד עם הסיטואציה שנוצרה בדרכים אחרות, אך בניגוד למצופה מאדם בגילו ובמעמדו, בחר במודע לנקוט בדרך אלימה ומכוערת. האיומים שהשמיע הנאשם דקות ספורות עובר למעשים האלימים, מלמדים על כוונה ברורה להרע למתלוננת ולפגוע בה. אין במעשייה של המתלוננת, כדי להצדיק כהוא זה את הלשון הגסה והמאיימת בה נקט הנאשם ואין בהם להצדיק את היד הקשה והאלימה שנקט כלפיה. כל טענה לפיה המתלוננת אחראית למעשיו הנפסדים של הנאשם, היא מקוממת.

37. הרי אם כן, בקביעת המתחם בית המשפט אינו מוגבל לעובדות כתב האישום כפי שנהוג כאשר ניתנת הודאת נאשם מבלי שנשמעו ראיות והוא רשאי להידרש לכלל הנסיבות כפי שהוכחו בפניו. הנסיבות במקרה דנן, מתאפיינות בחומרה יתרה. כאמירה נורמטיבית ערכית, הגבול התחתון של המתחם לא יכול לדעתי להיקבע במאסר מותנה, ומחייב מאסר מאחורי סורג ובריה. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם התנהגות בריונית כלפי נשים.

38. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 10 ועד 24 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נוספים.

גזירת העונש המתאים לנאשם

39. הצדדים לא טענו, ובצדק, לקיומן של נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם (לקולה או לחומרה). לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא' לחוק העונשין) כדלקמן:

40. הנאשם יליד 1985, גרוש, אב לקטינה בת 8, בעל עסק, חברה.... בע"מ, לטענתו מעסיק עובדים רבים. הנאשם סובל מבעיות בריאותיות, קוליטיס וקרוהן. לדבריו, מתנדב במכבי אש. על אף שההליך המשפטי מתנהל תקופה לא קצרה, הנאשם לא הציג אפילו לא מסמך אחד התומך בדבריו. לא ביחס לתחום עיסוקו, לא ביחס לכך שהוא משמורן משותף ואף לא ביחס להתנדבותו רבת השנים.

41. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. הוא נחקר בגין מעשיו בתיק זה בעודו נתון במעצר ולראשונה בחייו ואין ספק כי מדובר במעמד שאינו פשוט. מאז העבירות שביצע חלפו שנתיים לערך. בזמן זה ניהל הנאשם את המשפט עד תומו ללא נטילת אחריות. זוהי כמובן זכות שבדין, ואין בכך, כדי להביא להחמרה בעונשו, אך לבטח הנאשם לא יהיה זכאי להקלה הניתנת למי שמודה, מייתר את הצורך בשמיעת עדויות, מביע חרטה ועושה ככל יכולתו לכפר על מעשיו הרעים ותוצאותיהם (ראו: ע"פ 930/22 חטיב נ' מדינת ישראל סעיף 25 (13.7.2022)).

42. הנאשם העיד על עצמו כאדם נורמטיבי, רגוע ושלו, אדם טוב לב ואוהב הבריות. כן העיד כי הוא ממוקד בעשייה הן במקום עבודתו והן במסגרת המשפחתית, תורם ועושה למען הזולת. אולם, בהתנהגותו ובהתנהלותו הוכיח אחרת. מכלול הנתונים מלמדים כי בפני בית המשפט עומד אדם בעל דפוסי התנהגות אלימים ואימפולסיביים. הדבר בא לידי ביטוי בהתבטאויות המאיימות, המשפילות והמבזות כלפי אישה עמה ניהל קשר רומנטי ובקלות הבלתי נסבלת בה מצא להרים יד על אישה שחלשה ממנו מבחינה פיזית. זאת מבלי לתת את הדעת להשלכות המעשים ולתוצאות הפוגעניות בקורבן העבירה. הדבר אף בא לידי ביטוי באופן בו בחר להתנהל, לאחר המקרה וגם במשפט.

43. כפי שצינתי בהכרעת הדין, עדותו של הנאשם הייתה רחוקה מלהרשים, ניכר כי אצור בו כעס רב. הנאשם לא היסס לבטא את הכעס בהתנהגות תוקפנית הן כלפי גורמי אכיפת החוק שחטאו לטענתו לתפקידם, והן כלפי המאשימה, שמצאה להעמידו לדין. זו אף לדעתו שוגה במחשבה כי הוא צריך להיענש על מעשיו (סעיפים 79, 94 להכרעת הדין).

44. קו ההגנה בו נקט הנאשם הפך למתקפה חסרת רסן על המתלוננת. בכזב טען כי הם לא בני זוג, והקשר הוא מיני מזדמן. הנאשם השחיר את פני המתלוננת והכפיש את שמה בכל הזדמנות שנקרתה בדרכו. נרקומנית בגמילה, כך תיאר אותה, בחורה שאסף מ"אשפתות", סובלת מבעיות נפשיות, נוהגת לעשות "סצנות" כדי לעורר עניין ולזכות בתשומת לב, קנאית ואובססיבית, תחמנית ותכסיסנית והיד עוד נטויה (ראה סעיפים 81 - 82 להכרעת הדין). זאת טען הנאשם בעודו מקיים עם המתלוננת קשר חם וקרוב, גם במהלך המשפט, וייתכן כי הקשר סמוך למשפט נועד להשפיע על תוכן עדותה. זו אכן הייתה עדה עוינת (ראה סעיפים 18-20 להכרעת הדין).

45. לזאת נצרף את התנהגות הנאשם לאחר המעשים החמורים, הפקרתה של המתלוננת מבלי להושיט לה יד, והניסיון לברוח מהקיבוץ במחשבה שיוכל להתחמק מעונש. גם הדיווח החלקי והמגמתי לשוטרים בעת העיכוב, הצגת מצג כוזב ביחס למצב בריאותו, מלמדים על דפוסי אישיותו של הנאשם.

46. דבריו האחרונים של הנאשם הובאו במלואם, לא בכדי. יש בהם ללמד כי גם היום בחלוף חודשים רבים מיום ביצוע העבירות, לאחר שניתנה הכרעת הדין, מתקשה הנאשם לראות את החלקים האלימים והתוקפניים בדפוסי אישיותו, כפי שבאו לידי ביטוי בהתנהגותו הכוחנית והפוגענית כלפי המתלוננת. ניכר כי מחזיק בעמדה קורבנית ונוטה לראות בגורמים החיצוניים, כאחראיים למעשיו הפסולים. גם היום מרוכז הנאשם במחירים אותם נאלץ לשלם בעקבות הליך המשפטי, וממוקד בתיאור ההשלכות הצפויות מהענישה. על הנזקים שהסב לנפגעת העבירה לא אמר אפילו לא חצי מילה.

47. לימינו של הנאשם התייצבו אביו וחבר קרוב. השניים העידו על אופיו של הנאשם ומידותיו הטובות ועל כך שהעבירות אינן מאפיינות את דפוס התנהגותו בדרך כלל ולאורך זמן. אפשר שהייתי מייחסת לנתונים אלו משקל, אלמלא עדויות אלו היו חלק מהניסיון להכפיש את המתלוננת. מר ניסני עשה זאת לפני הכרעת הדין והאב, לאחר הכרעת הדין. העובדה כי הסביבה הקרובה לנאשם מצדדת בו ללא סייג, ומאשימה את המתלוננת במעשיו הנפסדים,

מקשים אף הם על היכולת של הנאשם לערוך בחינה עצמית ובאופן המגביר את הסיכון הנשקף ממנו.

48. אגב, מעדות האב אף למדתי כי טענת הנאשם במשפט לפיה המשפחה לא הכירה את המתלוננת כבת זוג היא שקרית, כיתר טענותיו (ראה סעיפים 136-143 להכרעת הדין).

49. התרשמתי כי מדובר בנאשם שהאמת אינה נר לרגליו, בעל דפוסים אלימים, ממוקד ומרוכז בעצמו. הנאשם טרם התחיל להפנים את חומרת מעשיו או את מעמדם של הערכים המוגנים בהן פגע. הוא לא הביע אמפטיה לסבל שגרם לנפגעת העבירה, בת זוגו לשעבר, עמה ניהל קשר רומנטי קרוב, זו שניסתה בכל יכולתה להגן עליו במשפט ולהסתיר את הידוע לה. הנאשם לא ביקש את סליחתה, גם לא בדברו האחרון. ללמדנו כי הדפוסים האלימים נטועים עמוק בשורשים והם אינם מטופלים.

50. הנאשם אכן נעדר הרשעות קודמות ולכאורה אדם נורמטיבי, אך טענתו באשר להיותו אדם רגוע ושלו ובדבר יחסו המכבד, משמשת כחרב פיפיות המחדדת את הסכנה הנשקפת מפניו. חומרת העבירות, מאפייניהן, תוצאותיהם, התנהלותו של הנאשם בכללותה, חוסר תובנה והפנמה של הפסול במעשיו, העדר יכולת לבחינה ולהתבוננות עצמית, חוסר יכולת להביע אמפטיה, העדר אופק שיקומי והתמיכה לה זוכה הנאשם מהסביבה, מלמדים על רמת סיכון להישנות עבירות אלימות לא מבוטלת ומהווים תמרור אזהרה לבאות.

51. כאן המקום לציין כי ההגנה ביקשה עובר לטיעונים לעונש כי יתקבל תסקיר מבחן שיתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מידת ההשפעה הצפויה של עונש מאסר על הנאשם והקטינה בה מטפל ויעביר המלצותיו לבית המשפט. לבקשה זו לא מצאתי להיעתר.

52. ככלל אין לנאשם זכות קנויה שייערך בעניינו תסקיר ובית המשפט אינו מחויב בקבלת תסקיר בטרם יגזור את הדין אלא במקרים המנויים בחוק. ההחלטה האם להפנות נאשם לשירות המבחן נתונה לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי. ראו בעניין זה רע"פ 5216/20 אלעקם נ' מדינת ישראל (6.8.2020); ורע"פ 8722/15 תבנאס נ' מדינת ישראל (21.12.2015).

53. בית המשפט מודע היטב להשפעת עונש מאסר על נאשמים נעדרי הרשעות קודמות, הורים לילדים או בנים להורים מבוגרים. אין צורך שהשפעה זו תתואר בפני בית המשפט מכילי שני, דהיינו, שירות המבחן. אדרבה, הנאשם לא תיאר נזקקות טיפולית והוא אף לא ביקש להשתלב בהליך טיפולי. אין צורך לומר כי קבלת אחריות על המעשים והפנמת הפסול בהם הם צעדים הכרחיים לכל הליך שיקומי וללא הפנמה של חומרת המעשים, אין תוחלת להליך טיפולי.

54. גילו של נאשם והעדר הרשעות קודמות מהווים שיקולים להקלה בעונש בגדרי המתחם. עם זאת, ומשום שאלימות במשפחה היא תופעה חוצה מגדרים, מעמד תרבותי, וגם נאשמים נעדרי עבר פלילים, חוטאים בה, הרי המשקל שיש להעניק לנתונים אלו מוגבל מזה שניתן בגזירת הדין בעבירות אחרות ויש לאזנם אל מול האינטרס הציבורי הרחב. העדר עבר פלילי אינו יכול להוות מחסום מפני כניסה למאסר ואין בכוחו להסיג את עיקרון ההלימה. אין צורך לשוב ולחזור על האינטרס הציבורי המובהק במיגור תופעת האלימות במשפחה.

55. מעשיו של הנאשם ראויים לענישה ממשית שיהא בה כדי להלום את חומרתם, להמחיש לנאשם את משמעותם והפסול במעשיו ולהרתיעו מפני חזרה על מעשיו. זהו המקרה לטעמי בו יש ליישם את המדיניות המחמירה אותה התווה בית המשפט העליון, ולא כמס שפתיים.

56. על הענישה לשקף מסר ברור לנאשם ולאחרים, לפיו גבר הנוטל לעצמו את החירות להכביד יד על אישה, בית המשפט יכביד עליו בענישה מוחשית. אם מצאתי שלא למצות עם הנאשם את הדין, הרי זה משום הפגיעה הקשה הצפויה מן העונש, שכן לא זו בלבד שלא נאסר מעולם, אלא גם לא עמד לדין.

57. באשר לפיצוי. מידת הפיצוי נקבעת בהתאם לעבירות ונסיבות ביצוען, הנזק שנגרם לנפגעת העבירה והסבל שנגרם לה. שיעור הפיצוי בהליך פלילי הוא סמלי ונועד ליתן סעד מהיר ויעיל למי שניזוק ממעשי העבירה, ולבטח איננו ממצה את הסעדים בהן עשויה לזכות נפגעת העבירה בהליך אזרחי, כמובן מבלי להביע עמדה לגופו של עניין.

תוצאה

58. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשי מאסר בפועל, מועד תחילת ריצוי העונש ביום 6.9.2023 אז יתייבב הנאשם לריצוי מאסרו עד השעה 10:00 בבית מעצר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336;

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. קנס בסך 1,800 ₪ אשר ישולם לא יאוחר מיום 1.10.2023 הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים. לא ישולם איזה מהתשלומים תעמוד יתרת הקנס לפרעון מיידי.

ה. פיצוי בסך 3,600 ₪ למתלוננת. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.9.23.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתן היום, ח' תמוז תשפ"ג, 27 יוני 2023, בהעדר הצדדים.